

Arrest

nr. 230 752 van 20 december 2019
in de zaken RvV X / VIII, RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 1 dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 2 dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 3 dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. RECKER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen elk op 3 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 april 2019 worden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. In 2006 verhuisde u samen met uw gezin naar Syrië omwille van het oploeiend sektarisch geweld in Irak. U verbleef als een door UNHCR erkend vluchteling in Yarmouk, verstedelijkt gebied binnen het gouvernement Damascus, tot in 2013 de situatie ook in Syrië niet langer houdbaar was. Samen met uw broer, zus en moeder (ov 8.713.987) keerden jullie terug naar Irak waar jullie in Radwaniyah in Bagdad introkken bij uw grootmoeder langs moeders kant.

Enkele dagen na jullie terugkeer naar Irak ging u samen met uw broer S.(...) (ov (...)) naar jullie ouderlijke woning die in 2006 werd achtergelaten met de bedoeling de huidige bewoners een termijn te geven om de woning opnieuw te verlaten. Jullie woning werd immers bewoond door A.(...) A.(...), een militielid die deel uitmaakt van het Mahdi-leger. De echtgenote van A.(...) A.(...) verwees jullie door naar een nabijgelegen husseiniya alwaar haar man zich zou bevinden. In de husseiniya ontstond er een discussie tussen u en uw broer enerzijds en A.(...) A.(...) en twee van diens kennissen anderzijds. De situatie escaleerde en u en uw broer werden geslagen, bedreigd, geblinddoekt en vastgebonden. Jullie werden naar een aparte ruimte gebracht waar de situatie verder escaleerde en zowel u als uw broer verkracht werden. Diezelfde nacht nog werden u en uw broer naar een afgelegen plek gebracht alwaar jullie vervolgers jullie hebben achtergelaten. Een onbekende passant bracht jullie terug naar de woning van jullie grootmoeder. Na een kortstondig verblijf in het ziekenhuis bleven jullie hoogstens nog enkele dagen in Irak waarna u samen met uw broer, zus en moeder naar Turkije vertrok.

In Turkije registreerden jullie zich bij UNHCR alwaar jullie als vluchteling erkend werden. Uw zus kreeg de mogelijkheid om naar de Verenigde Staten te gaan. Nadat u, uw broer en uw moeder na een jarenlang verblijf geen zicht op een oplossing kregen besloten jullie om Turkije te verlaten.

Jullie reisden verder naar België alwaar er op 3 oktober 2018 door u een verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

In het kader van het beschermingsverzoek legden u en uw gezinsleden de volgende documenten voor: drie paspoorten (o), de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van u en uw broer (o), foto's genomen in een ziekenhuis (k), politie- en ziekenhuisrapporten (o), verschillende UNCHR-documenten (o), schooldocumenten uit Syrië (k), attesten inzake culturele oriëntatie (o), een identiteitskaart en reistoestemming op naam van uw zus (k) en een foto van een bladzijde uit een paspoort waarop de dood van uw vader wordt vermeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië en Turkije. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de

capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u in het verleden erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit de verklaringen die door u en uw broer en moeder werden afgelegd blijkt dat u en uw broer amper enkele dagen nadat jullie terug in Irak waren de ouderlijke woning in Risalat gingen terugclaimen. Dit verloop mag op zich reeds verbazen. In 2006 was jullie volledige gezin immers Risalat ontvlucht nadat de wijk van een gemengde naar een sjiitische wijk was getransformeerd, hetgeen op heden trouwens nog steeds het geval is. Bovendien zouden jullie in de wijk ook zelf met het sektarisch geweld geconfronteerd geweest zijn middels een mislukte ontvoeringspoging op uw zus en een bom die nabij jullie woning ontplofte. Dat u dan enkel en alleen met uw broer, twee jonge soennieten, en zonder te informeren over de situatie zich naar de gekantelde shia-wijk Risalat zou begeven, nota bene om een woning terug te vragen van een sjiitisch militielid, is op z'n minst opmerkelijk te noemen. Dit is des te meer het geval wanneer jullie voor de hand liggende aanknopingspunten hadden om te informeren naar de situatie ter plekke. Uit de verklaringen die werden afgelegd blijkt immers dat de man van jullie tante voor jullie de huurinkomsten voor de woning ontving, of dit op z'n minst op die manier aan jullie verklaarde. Het is van elke logica gespeend dat jullie in dit licht niet eerst zouden gaan informeren bij jullie familie over de personen die de woning huren en over de situatie in de wijk.

De verklaringen die werden afgelegd over A.(...) A.(...) en de eventuele verhuur van de woning aan deze persoon bleken voorts evenmin overtuigend te zijn, ofschoon deze elementen evenzeer een essentieel deel uitmaken van het naar voor gebrachte asielrelaas. Zowel u, uw broer als uw moeder gaven bij de DVZ te kennen dat jullie vervolging vreesden vanwege A.(...) A.(...) en dat deze persoon deel uitmaakte van het Mahdi-leger. Gevraagd naar wat u vreesde bij een terugkeer repliceerde u: "Ik vrees gedood te zullen worden door de maffia, meer bepaald door Jeich Al Mahdi." U verklaarde verder: "De persoon die op dat moment in ons huis verbleef was A.(...) A.(...) A.(...) A.(...) was vermoedelijk een lid van Jeich Al Mahdi." (CGVS-vragenlijst M.(...) 3.4 en 3.5) Uw broer stelde bij de DVZ: "De persoon die ons huis had ingenomen na ons vertrek uit Irak naar Syrië heette A.(...) A.(...) en was lid van Jeich Al Mahdi." (CGVS-vragenlijst S.(...) 3.5) Ook uw moeder haalde, meermaals en zowel bij de DVZ als bij het CGVS, Jeich Al Mahdi aan als reden waarom een terugkeer niet meer mogelijk is. In die

optiek is het uiterst opmerkelijk dat zowel u als uw broer hier geen enkele melding meer van maken, ook niet wanneer hier uitdrukkelijk naar gepolst werd. De PO vroeg u: "U komt aan in husseiniya en die A.(...) A.(...) bevestigt dat dat zijn naam is. Dus info van moeder moet wel juist geweest zijn. Hoe weet zij dat?" Waarop u repliceerde: "Dat weet ik niet. Want ze heeft me verteld wie in ons huis woont noemt A.(...) A.(...)." Vervolgens werd u gevraagd: "En bij welke militie hoort hij?" Waarop u stelde: "Dat weet ik ook niet." (CGVS M.(...) p. 25) Bij uw broer werd gevraagd wat hij kon vertellen over A.(...) A.(...). Hij verklaarde: "Ik weet niet. Welke persoon het is ik weet het niet. We hebben gehoord dat hij werkt in milities." De PO vroeg hierop: "Welke militie?" Waarom uw broer zich eveneens beperkte tot: "Weet ik niet." (CGVS S.(...) p. 18) Dat zowel u als uw broer plots geen enkele melding meer maken van het Mahdi-leger en daarentegen beiden verklaren dat jullie geen idee hadden bij welke militie A.(...) A.(...) zou hebben gehoord is uiterst opmerkelijk. Gezien de verklaringen die jullie zelf aflegden bij de DVZ en rekening houdend met de verklaringen die uw moeder aflegde kan niet worden ingezien waarom de link met deze militie niet zou worden vermeld door u en uw broer. De afgelegde verklaringen zijn dan ook weinig overtuigend. Na de door u ingeroepen seksuele agressie kwam uw moeder plots met bijkomende informatie, met name dat A.(...) A.(...) eigenlijk S.(...) S.(...) heet en dat hij werkt als een leider bij de milities. U kon evenwel niet vertellen hoe uw moeder dit te weten was gekomen. Ook op de vraag of uw ouders en in het bijzonder uw moeder wisten wie A.(...) A.(...) was vooraleer jullie naar Syrië gingen kon u geen antwoord geven (CGVS Mohammed p. 25). Dit mag evenwel verbazen. Gezien de ingrijpende gebeurtenissen die door u en uw broer worden ingeroepen en gezien er een concrete vervolger in het spel is kan worden verwacht dat jullie zich terdege zouden geïnformeerd hebben over deze persoon en dat jullie zich ook zouden geïnformeerd hebben over de historiek en over hoe de kennis over deze persoon tot bij uw moeder zou zijn gekomen. Dat dit kennelijk niet het geval blijkt te zijn werkt verder negatief in op jullie geloofwaardigheid ter zake. Ook de verklaringen van uw moeder bleken weinig aannemelijk te zijn. Nadat de vraag meermaals werd gesteld bleef uw moeder herhalen dat ze niet wist wanneer zij wist dat A.(...) A.(...) zich in jullie woning had gevestigd (CGVS H.(...) p. 17). Dergelijke onwetendheid is weinig logisch, zeker wanneer de context in rekening wordt gebracht. Immers, aangezien uw moeder evenzeer stelde reeds bij haar aankomst in Syrië kennis te hebben van A.(...) A.(...) en diens banden met de milities, kan worden verwacht dat het moment wanneer zij te weten komt dat deze persoon jullie woning heeft ingenomen haar moet zijn bijgebleven (CGVS H.(...) p. 16). Dat uw moeder evenwel niet in het minst kan duiden wanneer zij hier kennis van nam en zelfs niet weet of zij op dit moment al dan niet in Syrië was, kan bezwaarlijk als aannemelijk aanschouwd worden.

Aangaande de verhuur van de woning verklaarde u dat u niet op de hoogte was van dergelijke zaken, hetgeen op zich reeds bedenkelijk is (CGVS M.(...) p. 30). Uw broer gaf daarentegen bij de DVZ al het volgende aan: "Hij heeft ons huis gehuurd maar heeft echter nooit huur betaald." (CGVS-vragenlijst S.(...) 3.5) Geconfronteerd met deze verklaring stelde u: "Persoonlijk dat weet ik niet. Jullie mogen aan mijn moeder vragen over zo'n dingen." (CGVS M.(...) p. 30) Uiteindelijk verklaarde uw broer bij het CGVS het volgende: "We weten dat de persoon die in onze huis woont A.(...)A.(...) heet. Man van mijn tante ging af en toe om huur van hen te ontvangen." Uw broer bevestigde vervolgens nogmaals dat de man van jullie tante naar jullie voormalige woning ging om huur te innen van A.(...) A.(...) en hij voegde er aan toe dat hij dit niet elke maand deed. Gevraagd of A.(...) A.(...) soms betaalde repliceerde uw broer: "Ja, soms betaalde hij, soms ook niet." Geconfronteerd met zijn DVZ-verklaringen waarin uw broer stelde dat er nooit huur werd betaald stelde hij vervolgens dat hij wel degelijk betaalde, maar dat dit heel weinig was. Uw broer ontkende hierop dat hij bij de DVZ zou gezegd hebben dat er nooit huur werd betaald. (CGVS S.(...) p. 15) Dergelijke volatiele en tegenstrijdige verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Bovendien bleken deze evenmin in overeenstemming te zijn met de verklaringen die uw moeder aflegde. In eerste instantie gaf uw moeder nog te kennen dat ze tot op heden niet weet of het geld dat ze ontving afkomstig was van huurinkomsten of niet: "En tot nu toe ben ik niet zeker is het van de huurprijs of hulp van hen." (CGVS H.(...) p. 19) Wanneer verder ingegaan wordt op het onderwerp draait uw moeder evenwel haar kar en stelt ze uiteindelijk dat A.(...) A.(...) nooit geld geeft betaald om in de woning te verblijven (CGVS H.(...) p. 20). Na het afleggen van deze veranderlijke verklaringen werd uw moeder geconfronteerd met de verklaringen die S.(...) had afgelegd en werd er gevraagd waarom hij er kennelijk niet van op de hoogte was dat er nooit sprake was van een verhuur. Uw moeder stelde: "Ze weten dat niet. Niet definitief." Gevraagd naar de reden waarom deze kennis er niet was stelde uw moeder: "Dat voor hun is het niet makkelijk om hulp te krijgen van man van hun tante. Als hulp te krijgen zomaar." (CGVS H.(...) p. 21) Deze uitleg is evenwel weinig overtuigend. A.(...) A.(...) was immers de reden voor jullie problemen, lag aan de basis van het seksueel geweld en vormde uiteindelijk de oorzaak waarom jullie met het gezin Irak definitief hebben verlaten. In die context is het weinig aannemelijk dat moeilijk aanvaardbare hulp de reden zou gevormd hebben om de waarheid niet aan u en uw broer te vertellen. Wanneer uw moeder hiermee geconfronteerd werd stelde zij: "Ze hebben ergere problemen. Ik wil niet meer problemen bij hen zetten. Ik had geen kans om het te vertellen. Alles

heeft te maken met grote gevoelige probleem.” Echter kan hier andermaal worden benadrukt dat Abu Abas en zijn ingebruikname van jullie woning cruciale elementen zijn binnen jullie problematiek. De divergerende, veranderlijke en onderling strijdige verklaringen die werden afgelegd doen aldus verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Vaagheden, oppervlakkige verklaringen en bij wijlen geen gebrekkige logica zetten bovendien verder de ingeroepen vervolgingsfeiten op losse schroeven. U verklaarde dat jullie van verschillende auto's dienden gebruik te maken om tot bij jullie ouderlijke woning te raken (CGVS M.(...) p. 18). Gezien jullie net na aankomst in Irak éénmalig en alleen naar een sjiitische wijk gingen om een woning terug te vragen kan worden verwacht dat dergelijke elementaire zaken zouden zijn bijgebleven. De kennis van S.(...) bleek evenwel volledig onbestaande te zijn. Gevraagd op welke wijze jullie naar jullie vroegere woning zijn gegaan stelde S.(...): “Misschien taxi.” Gevraagd wat hij daar juist mee bedoelde repliceerde hij: “Ik herinner me niet meer. Het is zeven jaar geleden.” Er werd nog gevraagd of jullie dan verschillende taxi's of wagens hadden genomen om er te raken of dat één wagen jullie ter plekke bracht. Opnieuw gaf uw broer te kennen: “Ik herinner me niet meer.” (CGVS S.(...) p. 12-13) Dat S.(...) in het geheel niets meer kan vertellen over de rit naar jullie ouderlijke woning is geenszins aannemelijk. Gezien jullie nog maar net terug waren in Irak en jullie slechts één keer naar jullie woning terugkeerden kan worden verwacht dat uw broer nog zou weten met welk vervoersmiddel hij er heen ging en of hij al dan niet gebruik diende te maken van verschillende voertuigen. Dat dit niet het geval bleek te zijn doet dan ook verder twijfelen aan de ingeroepen asielmotieven.

Doorheen de onderhouden bleek voorts dat zowel u als uw broer niet verder kwamen dan oppervlakkige en simplistische beschrijvingen van de verschillende personen en plaatsen die deel uitmaakten van jullie relaas: Abu Abas en diens vrouw, de personen die Abu Abas hebben geholpen in de husseiniya, de persoon die jullie terugbracht naar de woning van jullie grootmoeder, de ruimte waarin jullie werden opgesloten. Zelfs wanneer duidelijk werd gemaakt dat het (gevoelsmatige) details mochten zijn, de kleuren van de kledij, bepaalde fysieke kenmerken die zijn bijgebleven, bleven de verklaringen telkens onaannemelijk vaag en oppervlakkig en getuigden ze niet van een doorleefd relaas (o.m. CGVS M.(...) p. 18, 22, 23, 24 en CGVS S.(...) p. 13, 16, 17, 18). Enkele frappante passages eisen evenwel in het bijzonder de aandacht op. Zo stelde u dat jullie zich niet kenbaar maakten aan de vrouw van A.(...) A.(...) en dat jullie evenmin duidelijk hadden gemaakt dat jullie de eigenaars waren van de woning waarin zij zich bevond (CGVS M.(...) p. 19). In die optiek kan reeds worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat, zoals u te kennen gaf, de vrouw van A.(...) A.(...) zomaar aan twee wildvreemden vertelde waar haar man was zonder zelf ook maar één vraag te stellen (bv. over jullie identiteit of de reden van jullie toenadering) (CGVS M.(...) p. 19). Bovendien contrasteren uw verklaringen met hetgeen S.(...) heeft verklaard. Gevraagd of jullie zich kenbaar maakten aan de vrouw stelde uw broer: “Ja. Ik denk van wel.” Gevraagd naar wat jullie juist hebben gezegd repliceerde uw broer: “We hebben tegen haar gezegd dat wij de eigenaars zijn van het huis. Dan hebben we gezegd we willen met A.(...) A.(...) praten. Ze zei dat hij niet aanwezig is. Hij is in husseiniya.” (CGVS S.(...) p. 14) Wanneer S.(...) met uw verklaring als zouden jullie niet verteld hebben dat jullie de eigenaars van het gebouw waren geconfronteerd werden kwam hij niet verder dan te stellen dat hij dit niet weet. Dergelijke vaststellingen zijn opvallend en doen verder vraagtekens rijzen bij jullie geloofwaardigheid ter zake.

Daarnaast verklaarde u op een gegeven moment: “[...] ik zag op zijn heup kon je een stuk zien van zijn pistool. En hij heeft hem ook tegen ons gezet. Maar hoe het er uit ziet herinner ik me niet meer.” Vervolgens werd u gevraagd: “Heeft hij pistool ooit tegen jullie gezet of op jullie gericht wanneer jullie nog niet geblinddoekt waren?” U gaf hierop aan: “Ik kan me niet herinneren.” U stelde dat u dit niet herinnerde omwille van wat er met u is gebeurd (CGVS M.(...) p. 24). Evenwel kan worden verwacht dat wanneer er effectief een pistool tegen u wordt gezet of op u wordt gericht en u nog niet geblinddoekt bent dat u zich dit wel zou herinneren, zelfs indien de gebeurtenissen die u inroept worden aangenomen (quod non). Bovendien zou uit de verklaringen van uw broer moeten blijken dat er effectief een pistool op jullie werd gericht vooraleer jullie werden geblinddoekt (CGVS S.(...) p. 18). Dat u dit niet zou herinneren is geenszins aannemelijk en ligt in lijn met de andere vaststellingen die op een gebrekkige geloofwaardigheid wijzen.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat zowel u, uw broer als uw moeder jullie vertrek naar jullie voormalige woning in de namiddag situeren. U verklaarde dat u en uw broer vanaf ongeveer vier uur in de namiddag in de ruimte verbleven waar de seksuele agressie zou hebben plaatsgevonden (CGVS M.(...) p. 26). Gevraagd wanneer jullie precies naar jullie vroegere woning zijn gegaan repliceerde uw broer: “In de namiddag. Ik kan me niet herinneren. Late namiddag. Of middag.” (CGVS S.(...) p. 11) Uw moeder antwoordde op de vraag hoe lang jullie bij A.(...) A.(...) waren geweest: “Dus in namiddag ze

zijn gegaan. Na twaalf uur 's nachts teruggekomen.” (CGVS H.(...) p. 19) Dat jullie pas 's middags of in de namiddag naar jullie vroegere woning zouden zijn geweest is evenwel niet in overeenstemming met de documenten die door jullie werden voorgelegd. Op de dag van de vervolgingsfeiten ging uw moeder jullie verdwijning melden bij een politiekantoor. Daar zou uw moeder het volgende hebben verklaard: “Ze waren onderweg naar wijk al-Baya – Resalah, omstreeks 09 uur 's morgens, om de staat van hun huis te bekijken. Tot nu toe is 12 uur gepasseerd en ze zijn nog niet teruggekomen. En het GSM toestel van M.(...) is afgezet.” Zodoende blijkt dat jullie verklaringen andermaal niet coherent zijn. In het bijzonder uw moeders verklaring dat jullie in de namiddag naar A.(...) A.(...) zouden zijn geweest mag in deze worden onderstreept daar zij zelf die dag de melding zou hebben gemaakt van een vertrek om negen uur 's morgens.

Rekening houdend met de verschillende voormelde vaststellingen moet worden besloten dat u uw ingeroepen asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw moeder haalde nog aan dat ze vreest dat jullie door de verkrachting ook een aan de eer verbonden vervolging vanwege de eigen familieleden riskeren. Gezien aan het relaas evenwel geen geloof wordt gehecht kan ook hier geen geloof aan worden gehecht. Volledigheidshalve kan ter zake nog worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot uw broer en moeder, stelt dat er behalve u, uw broer en uw moeder niemand op de hoogte is van wat er precies zou zijn gebeurd (CGVS M.(...) p. 28). Indien jullie effectief een eerdergerelateerde problematiek vrezen vanwege de familie kan worden verwacht dat jullie op enigszins gelijklopende wijze op de hoogte zouden zijn van wie er intussen al dan niet kennis heeft genomen van de gebeurtenissen. Dat dit niet het geval bleek te zijn werkt dan ook verder negatief in op jullie geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de mislukte poging om uw zus te ontvoeren in 2006 en de bomontploffing nabij jullie woning in Risalat niet kunnen doen besluiten tot het bestaan van een actuele vervolgingsvrees in jullie hoofde, ondanks dat zij zonder twijfel een diepe indruk op u en uw gezin hebben nagelaten. Vooreerst deden deze ingeroepen feiten zich intussen reeds dertien jaar geleden voor, waardoor bezwaarlijk kan besloten worden tot een actuele geïndividualiseerde vrees. Bovendien was er toen sprake van een andere context waarbij het sektarisch geweld op zijn hoogtepunt was. Een situatie die op heden niet langer actueel is. Uit jullie verklaringen kan ook nergens blijken dat jullie meer dan andere soennieten geïnteresseerd werden of waarom jullie bij een actuele terugkeer naar Bagdad meer dan andere soennieten een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. Twee zussen van u, een oom en grootmoeder langs moeders kant en twee ooms langs vaders kant zijn bovendien allen nog in Bagdad gevestigd op heden. U noch uw broer noch uw moeder maakten er melding van dat zij op heden met persoonlijke problemen zouden kampen. Bovendien kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat jullie stamnaam, Jubur, geenszins een controversiële stamnaam is. Immers, een kwart tot een derde van de Juburs hangen het shia-geloof aan en de stam staat er ook voor bekend om samen met de Iraakse gewapende troepen te hebben gevochten tegen ISIL. Wat er ook van zij, dat jullie in het verleden binnen een wijk die toen op gewelddadige manier een transitie doormaakte naar een shia-wijk zelf ook te maken kregen met de problemen van toen, kan niet doen besluiten dat jullie op vandaag geïnteresseerd zouden worden of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Bagdad.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de

grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en

na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die door u en uw gezinsleden werden voorgelegd in het kader van jullie beschermingsverzoek vermogen niet de voormelde vaststellingen te wijzigen.

De voorgelegde identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet worden betwist door het CGVS. Deze hebben evenwel geen impact op de uitkomst van onderhavige beslissing.

Wat betreft de foto's die in het ziekenhuis zouden zijn dient te worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal perfect te insceneren is waardoor hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan uit de voorgelegde foto's niet afgeleid worden wat de omstandigheden zijn geweest waarin eventuele verwondingen werden opgelopen.

Wat de rapporten van de politie en het ziekenhuis betreft dient te worden opgemerkt dat uit beschikbare landeninformatie die aan uw dossier is toegevoegd blijkt dat, gezien de hoge graad van corruptie inzake Iraakse documenten, dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. De bewijswaarde van dergelijke documenten is aldus zeer relatief waardoor deze de gebrekkige geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Zoals reeds bij aanvang van deze beslissing werd vermeld vormen de voorgelegde UNHCR-documenten geen reden om u of uw gezinsleden ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen.

De Syrische schooldocumenten zijn een bewijs dat jullie effectief in Syrië hebben verbleven en dat jullie aldaar scholing hebben genoten, hetgeen op heden niet wordt betwist door het CGVS. Verder hebben deze documenten evenwel geen impact op de uitkomst van deze beslissing.

De attesten die in het kader van een opleiding culturele oriëntatie werden afgeleverd tonen aan dat jullie in Turkije (met succes) hebben deelgenomen aan een opleiding die moet bijdragen aan een vestiging in de Verenigde Staten. De gegevens die in dit document worden vermeld hebben evenwel geen inhoudelijke impact op de vaststellingen die werden gedaan in het kader van de asielprocedure. Zodoende kunnen zij de conclusies die in uw hoofde werden getrokken niet wijzigen.

Het identiteitsdocument en de reistoestemming van uw zus hebben evenmin impact op uw persoonlijk verzoek. Het document bevat geen gegevens over de basis waarop uw zus, in tegenstelling tot u, naar de Verenigde Staten kon gaan. Zodoende dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw zus naar de Verenigde Staten ging, geenszins een bewijs is voor de asielmotieven die u zelf heeft ingeroepen.

Tot slot werd er een foto uit de bladzijde van een paspoort voorgelegd waarin het overlijden van uw vader wordt vermeld. Dat uw vader in 2007 een natuurlijke dood stierf wordt door het CGVS niet in

twijfel getrokken. Opnieuw dient evenwel te worden gesteld dat dit geen inhoudelijke impact heeft op onderhavige beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van tweede verzoekster, moeder van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een soennitische moslima afkomstig uit Bagdad. In 2006 verhuisde u samen met uw gezin naar Syrië omwille van het oploeiend sektarisch geweld in Irak. U verbleef als een door UNHCR erkend vluchteling in Yarmouk, verstedelijkt gebied binnen het gouvernement Damascus, tot in 2013 de situatie ook in Syrië niet langer houdbaar was. Samen met uw twee zonen en dochter keerden jullie terug naar Irak waar jullie in Radwaniyah in Bagdad introkken bij uw moeder.

Enkele dagen na jullie terugkeer naar Irak gingen uw zonen, M.(...) (ov (...)) en S.(...) (ov (...)) naar jullie ouderlijke woning die in 2006 werd achtergelaten met de bedoeling de huidige bewoners een termijn te geven om de woning opnieuw te verlaten. Jullie woning werd immers bewoond door Abu Abas, een militielid die deel uitmaakt van het Mahdi-leger. De echtgenote van A.(...) A.(...) verwees uw zonen door naar een nabijgelegen husseyniya alwaar haar man zich zou bevinden. In de husseyniya ontstond er een discussie tussen uw zonen en A.(...) A.(...) en twee van diens kennissen. De situatie escaleerde en uw zonen werden geslagen, bedreigd, geblinddoekt en vastgebonden. Ze werden vervolgens naar een aparte ruimte gebracht waar de situatie verder escaleerde en uw zonen allebei werden verkracht. Diezelfde nacht nog werden uw zonen naar een afgelegen plek gebracht alwaar hun vervolgers ze hebben achtergelaten. Een onbekende passant bracht hen terug naar de woning van uw moeder. Na een kortstondig verblijf in het ziekenhuis bleven jullie hoogstens nog enkele dagen in Irak waarna u samen met uw zonen en dochter naar Turkije vertrok.

In Turkije registreerden jullie zich bij UNHCR alwaar jullie als vluchteling erkend werden. Uw dochter kreeg de mogelijkheid om naar de Verenigde Staten te gaan. Nadat u en uw zonen na een jarenlang verblijf geen zicht op een oplossing kregen besloten jullie om Turkije te verlaten.

Jullie reisden verder naar België alwaar er op 3 oktober 2018 door u een verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

In het kader van het beschermingsverzoek legden u en uw gezinsleden de volgende documenten voor: drie paspoorten (o), de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van uw zonen (o), foto's genomen in een ziekenhuis (k), politie- en ziekenhuisrapporten (o), verschillende UNCHR-documenten (o), schooldocumenten uit Syrië (k), attesten inzake culturele oriëntatie (o), een identiteitskaart en reistoestemming op naam van uw dochter (k) en een foto van een bladzijde uit een paspoort waarop de dood van uw echtgenoot wordt vermeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw zoon. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw zoon luidt als volgt:

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

c. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van derde verzoeker, broer van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. In 2006 verhuisde u samen met uw gezin naar Syrië omwille van het oploeiend sektarisch geweld in Irak. U verbleef als een door UNHCR erkend vluchteling in Yarmouk, verstedelijkt gebied binnen het gouvernement Damascus, tot in 2013 de situatie ook in Syrië niet langer houdbaar was. Samen met uw broer, zus en moeder (ov (...)) keerden jullie terug naar Irak waar jullie in Radwanayah in Bagdad introkken bij uw grootmoeder langs moeders kant.

Enkele dagen na jullie terugkeer naar Irak ging u samen met uw broer M.(...) (ov (...)) naar jullie ouderlijke woning die in 2006 werd achtergelaten met de bedoeling de huidige bewoners een termijn te geven om de woning opnieuw te verlaten. Jullie woning werd immers bewoond door A.(...) A.(...), een militielid die deel uitmaakt van het Mahdi-leger. De echtgenote van A.(...) A.(...) verwees jullie door naar een nabijgelegen husseiniya alwaar haar man zich zou bevinden. In de husseiniya ontstond er een discussie tussen u en uw broer enerzijds en A.(...) A.(...) en twee van diens kennissen anderzijds. De situatie escaleerde en u en uw broer werden geslagen, bedreigd, geblinddoekt en vastgebonden. Jullie werden naar een aparte ruimte gebracht waar de situatie verder escaleerde en zowel u als uw broer verkracht werden. Diezelfde nacht nog werden u en uw broer naar een afgelegen plek gebracht alwaar jullie vervolgens jullie hebben achtergelaten. Een onbekende passant bracht jullie terug naar de woning van jullie grootmoeder. Na een kortstondig verblijf in het ziekenhuis bleven jullie hoogstens nog enkele dagen in Irak waarna u samen met uw broer, zus en moeder naar Turkije vertrok.

In Turkije registreerden jullie zich bij UNHCR alwaar jullie als vluchteling erkend werden. Uw zus kreeg de mogelijkheid om naar de Verenigde Staten te gaan. Nadat u, uw broer en uw moeder na een jarenlang verblijf geen zicht op een oplossing kregen besloten jullie om Turkije te verlaten.

Jullie reisden verder naar België alwaar er op 3 oktober 2018 door u een verzoek om internationale bescherming werd ingediend.

In het kader van het beschermingsverzoek legden u en uw gezinsleden de volgende documenten voor: drie paspoorten (o), de nationaliteitsbewijzen en identiteitskaarten van u en uw broer (o), foto's genomen in een ziekenhuis (k), politie- en ziekenhuisrapporten (o), verschillende UNCHR-documenten (o), schooldocumenten uit Syrië (k), attesten inzake culturele oriëntatie (o), een identiteitskaart en reistoestemming op naam van uw zus (k) en een foto van een bladzijde uit een paspoort waarop de dood van uw vader wordt vermeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw broer. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw broer luidt als volgt:

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

c. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door eerste verzoeker. Dit wordt ook vastgesteld in de tweede en derde bestreden beslissingen en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker en de drie verzoekschriften zijn gelijkkluidend.

Verzoekers stellen overigens in hun verzoekschriften zelf dat de drie individuele beslissingen van het CGVS op dezelfde wijze gerechtvaardigd zijn, namelijk op basis van de beslissing van eerste verzoeker. Bijgevolg voeren verzoekers het beroep ook aan op basis van één enkel en uniek model, dat van eerste verzoeker. Zij stellen: *"Het is duidelijk dat de drie beroepen, hoewel individueel, als een geheel moeten worden behandeld, rekening houdend met de ervaringen van het hele gezin."*

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de drie beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekschriften

- Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekers zetten met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus het volgende uiteen:

" (...) Met oog op het Verdrag van Genève, hebt verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van langdurige gewapend conflict, tussen, onder andere, het Iraakse leger, Al Qaida, ISIS, en verschillende sektarische milities.

Verzoeker hebt een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak wegens de bedreigingen en vervolgingen door de Mahdi-leger, die hem wegens zijn lidmaatschap van de soennitische gemeenschap van Bagdad vervolgen.

(....)

Uit de verschillende verhoren blijkt dat er zeer weinig informatie is verkregen over dit seksueel geweld, ondanks het feit dat het de belangrijkste daad van vervolging is die door leden van de sjiitische Mahdi-militie onder leiding van Abu Abas in de omgeving wordt begaan. Er kon niet worden aangetoond dat dit seksueel geweld ongeloofwaardig is. Uiteraard, het CGVS betwist deze gebeurtenissen niet. Verkrachting en fysiek geweld moeten daarom als vaststaand worden beschouwd en de daaruit voortvloeiende angsten moeten als gegronnd worden beschouwd.

(...)

Verzoeker benadrukt dat hij verschillende bewijsstukken neergelegd heeft. Hij ment dat zijn bewijsstukken, samen, een sterk begin van bewijs vormen van de realiteit van zijn verklaringen, en dat artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toegepast moet worden.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak in vraag te stellen.

Verzoeker benadrukt verder dat de Commissaris zowel zijn identiteit afkomst uit Bagdad, en behoren tot de soenniet groep niet betwist.

Verschiedende bronnen bevestigen dat burgers, en bijzonder soennieten nog steeds viseert worden door de regelmatige aanvallen, zowel van gewapende groepen als van milities.

De Coi Focus "De veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018 (p33-34) meldt dat:

- Het geweld dat van andere actoren uitgaat (sjiitische milities, onafhankelijk opererende leden van sjiitische milities, criminele bendes) is voornamelijk maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers.

Er gebeuren dus nog regelmatig aanslagen, hoofdzakelijk tegen burgers gericht, en grotendeels tegen Soennieten.

Met betrekking tot Bagdad, meldt de CEDOCA verslag over de veiligheidssituatie in Bagdad van 2017 dat "les milices chiïtes, ainsi que des bandes criminelles et des miliciens chiïtes agissant pour leur propre compte, sont, à Bagdad, en grande partie responsables des violences autres que les attentats à l'explosif » (CEDOCA verslag, p. 9, 10). Dit geweld door Sjiitmilities neemt de vorm van ontvoeringen en moorden (CEDOCA-verslag, pp. 8-10).

Men kan er ook lezen dat « des cadavres sont trouvés dans la rue tous les jours, les milices agissent en toute impunité et les forces de sécurité n'ont quasiment pas la capacité de s'y opposer, car elles manquent d'hommes et sont désorganisées » en dat « les violences attribuables à d'autres auteurs (milices chiïtes, miliciens chiïtes agissant pour leur propre compte, bandes criminelles) visent principalement mais pas exclusivement des civils sunnites » (CEDOCA verslag, p. 15)

In de EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 kunnen we lezen: "Sunnis and Christians primarily fear being targeted for extortion, kidnapping, or having their property taken away by Shia militias in Baghdad and against which they will 'be in no position to counter' (Stuk 1; 2.2 Baghdad, Security incidents and activity, p.78)

Door de weinig controle die de regering in de plek van herkomst van verzoeker, en door de macht van de Mahdi leger militia, is het vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kunnen verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer.

In de EASO Country of Origin Report Iraq: Targeting of individuals, ook van maart 2019, kan men lezen dat mensen met soennitische achternaam, zoals de familie van verzoeker, waarschijnlijk bedreigd door sjiitische milities, of andere betrokken partijen: "Reporting on the situation of Sunni Muslims in Baghdad Landinfo noted in June 2017 that persons passing checkpoints must prove their identity. Surnames and clan names can to some extent indicate which part of the population you belong to and where you come from. Sunnis could arbitrarily be suspected of sympathy with ISIL and be subjected to abuse. Landinfo further mentions that militia checkpoints in Baghdad are situated in the small streets of Shia areas, the checkpoints located on the main roads through Baghdad are run by army and police. A... / In an April 2015 article the Guardian stated that identifiable Sunni names may arouse suspicion at checkpoints

manned by Shia militiamen or Iraqi soldiers (...).

Prima facie hebt verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn geloofsovertuiging, en van zijn behoren tot de Soennitische gemeenschap van Bagdad. (...)

Verzoekers menen dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel waarbij zij verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal dit vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont de commissaris-generaal niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar Irak, geen risico lopen weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen. Verder menen verzoekers dat commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal worden aangetoond dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is. Verzoekers vragen dan ook de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire beschermingsstatus, houden verzoekers vooreerst een uitgebreid theoretisch betoog inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn en artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij benadrukken dat het CGVS moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden. Verzoekers stellen "(...) De RVV en de CCE (arresten van 26/11/2015, n° 157 161 en 16/02/2016, n° 162 162) zijn in eerdere arresten tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Bagdad de aanvaarding van de subsidiaire bescherming voor burgers herkomstig uit Bagdad niet gerechtvaardigd. Wij zijn het echter niet eens met deze analyse en zijn van mening dat de elementen waarop de Raad zijn analyse heeft gebaseerd, ontoereikend en grotendeels betwistbaar zijn, onder anderen over de interpretatie van de begrippen "intern gewapend conflict" en "blind geweld" in het kader van subsidiaire bescherming. (...)")

Verzoekers verwijzen naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2019, nr. C-465/07, § 39 (Elgafaji) en het arrest van 30 januari 2014, C-285/12, § 34 (Diakité).

Zij menen dat rekening houdend met alle vormen van wijdverbreid geweld in Bagdad, kan worden geconcludeerd dat de geweld willekeurig uitgeoefend wordt, en dat verzoekers vanwege hun aanwezigheid, een reëel risico zouden lopen op ernstige bedreigingen van hun leven of persoon.

Verzoekers wijzen erop dat de COI Focus in het administratief dossier zowel grootschalige aanvallen door ISIS als gevechten tussen milities vermeldt, waarbij burgers het doelwit zijn en in grote aantal gedood werden. Verzoekers stellen dat andere objectieve bronnen bevestigen dat er nog recentelijk grootschalige aanslagen gebeurd zijn, waarbij tientallen burgers gedood werden. Zij menen dat de accumulatie van dergelijk geweld en het aantal slachtoffers in aanmerking genomen moet worden. Verzoekers betogen verder: "(...) Bovendien is de veiligheid van de burgers des te meer bedreigd door het onvermogen van de nationale autoriteiten om bescherming aan te bieden. De CGVS erkent uitdrukkelijk dat "de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is" (beslissing p.6). De mate van ernst van de veiligheidssituatie kan daarom niet redelijkerwijs in twijfel getrokken worden. De beslissing verwijst ook naar het EHRM arrest J.K. and others vs Sweden van 2016 (beslissing p.6), om zijn positie over de veiligheidssituatie in Bagdad te rechtvaardigen. Verzoeker merkt echter op dat dit arrest al over twee jaren oud is, en dat de snelle evolutie van de veiligheid situatie het niet toelaat om zich op niet actuele informatie te beroepen.

In tegenstelling tot wat het CGVS suggereert, is ISIS niet de enige oorzaak van de Iraakse chaos van de afgelopen acht jaar. Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, waar spanningen blijven bestaan en waar momenteel geen stabiliteit en geen bescherming is gegarandeerd, kan hem blootstellen aan een schending van artikel 3 van de EVRM. Met het oog op deze elementen is verzoeker van mening dat de situatie in Bagdad overeenstemt met een situatie van blind geweld en dat hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 December 1980 toegekend moet worden. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden. (...)")

- In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62

van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Verzoekers voeren in wezen aan dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan hun vluchtmotieven. Zij zetten hierbij uiteen:

"(...) Ten eerste wenst verzoeker de onbetwiste elementen, of allerminst niet tegengesproken elementen, naar voren te brengen: hij is afkomstig van Bagdad, hij is Soenniet, en hij werd slachtoffer van seksueel misbruik.

De grieven van de Commissaris-generaal zijn onvoldoende om de geloofwaardigheid van de vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoekers in geval van terugkeer naar Irak in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de vervolgingen tegen de Soennieten in Bagdad.

Verzoeker heeft deze gegevens al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk worden beschouwd.

Verzoeker is van mening dat de Commissaris-generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

→ Eerste grief: het CGVS verwijt verzoeker de groot risico genomen, door het besluit om naar zijn vroeger ouderlijke huis te gaan en terug de claimen (beslissing p.2).

Volgens CGVS moesten verzoeker en zijn broer weten, dat naar hun vorige huis terug te gaan en terug te vragen een reëel risico was, aangezien de gebeurtenissen van 2006, en ook het feit dat zij informatie konden krijgen met betrekking de situatie van de Risalat wijk in 2013.

Verzoeker herinnert dat hij in 2013 een adolescent van 17 jaar oud was. Precies, de twee broers hadden een gevoel van onrechtvaardigheid met betrekking de gebeurtenissen van 2006. Zij wensten het huis van hun ouders claimen, als dit huis nog steeds een heel grootte emotionele waarde voor hen had. Het dient evenwel te worden benadrukt, dat de twee broers buiten medeweten van hun moeder hebben gehandeld. Dit aspect is door het CGVS niet betwist. Bij gevolg is het immers belangrijk zich te herinneren dat alleen hun moeder - Mevrouw AL-SAFFAR - in 2006 een volwassene was op het begin van de "weg met veel hindernissen" van het gezin. Het ligt derhalve voor de hand, dat de geloofwaardigheid en de samenhang zouden in de verklaringen en de acties van de moeder worden onderzocht liever dan in deze van haar kinderen, die in 2006 zorgeloos jongeren waren.

Niettemin, zowel de zorgeloosheid en de roekeloosheid van de twee broers, als de eventuele onnauwkeurigheid of tegenspraak in hun verklaringen zijn geen reden om aan de ervaring van deze familie te kunnen twijfelen.

Deze twee broers zijn dan ook jonge mannen geworden, zeer volwassen voor hun leeftijd. Dit komt ongetwijfeld voort uit hun levensloop en alles wat ze al hebben doorstaan. Het is een verdienste dat ze vandaag nog overeind staan. Daarom dat we ook vragen om erkend te worden voor wat ze zijn: vluchtelingen. Om de mogelijkheid te hebben op en waardig bestaan en uiteindelijk een menselijk leven te kunnen leiden, betwisten we het besluit. U kan de oprechtheid zien in de blik van verzoeker, u ziet hun verlangen om een nieuw leven op te bouwen.

→ Tweede grief: het CGVS verwijt verzoeker, aangezien zijn verklaringen, de verklaringen van zijn broer en de verklaringen van zijn moeder (beslissing p.2-3):

- Zich niet te herinneren hoe, in 2013, zijn moeder de werkelijk identiteit van A.(...) A.(...) kende,*
- Zich niet te herinneren aan welke precies militie Abu Abas behoorde, terwijl hij bij de DVZ-vragenlijst "Jeich Al Mahdi " had geschreven;*
- Onduidelijke woorden en in tegenspraak met deze van zijn broer, over de huur en over het feit dat A.(...) A.(...) de huur effectief betaalde of niet;*
- Dat hij te weinig geïnformeerd wordt, met betrekking belangrijke elementen van het zijn migratie verhaal.*

De verzoeker begrijp dat de Commissaris-Generaal elk element van de verklaring moet analyseren van elke kandidaat-vluchteling en dat hoorzittingen het enige instrument is dat hij tot zijn beschikking heeft. Het schijnbare gebrek aan duidelijkheid in de verklaringen van beide broers kan niet bepalen zijn, aangezien deze evenementen intussen al 7 jaar geleden hebben plaatsgevonden. Bovendien heeft hun moeder reeds een aanvaardbare verklaring afgelegd en blijft hun getuigenis plausibel binnen het verhaal van de hele familie.

Zelfs al moet elke aanvraag voor internationale bescherming per dossier worden geanalyseerd, blijft het ook redelijk om het asielaanzoek van dit gezien als een geheel te beschouwen. Het lijkt hier ook aangewezen om de nadruk eerder te leggen op de daden van de volwassenen op het moment dat de feiten plaatsvonden, in plaats van de vage herinneringen van 2 jonge tieners. Wij verwijzen naar de inlichtingen die Mevrouw A.(...)-S.(...) heeft gerapporteerd, zij had bijvoorbeeld nooit A.(...) A.(...) ontmoet voordat ze terugkeerde naar Irak, alle informatie dat ze over hem ontving kwam via haar schoonbroer.

Wat betreft de inconsistenties die de CRGA heeft geconstateerd betreffende de vrouw van A.(...) A.(...) en de chronologische referenties van deze dag, de aanvragers beschouwen deze te oppervlakkig, te vergezocht en onvoldoende. Deze mogen in geen geval de geloofwaardigheid van hun getuigenis in vraag stellen, noch de vervolging die ze ondervonden hebben, noch de huidige gegronde vrees om teruggestuurd te worden naar Irak.

Tot slot betreffende "de huur", deze werd feitelijk nooit betaald. Maar de schoonbroer van Mevrouw A.(...)-S.(...), de oom langs hun vaders kant, gebruikte deze als excuus zodat hun moeder een financiële bij stand zou aanvaarden. Bovendien waren de broers nog heel jong op dat moment en hun moeder probeerde hen deze zorgen te besparen, gezien wat ze allemaal al hadden doorstaan.

➔ *Derde grief : De kwestie van de gebruikte vervoermiddelen*

De Commissaris-generaal ziet een tegenstrijdigheid met betrekking tot het gebruikte vervoermiddel gebruikt door verzoeker en zijn broer, om naar hun oude buurt te gaan. Aan de ene kant, het feit van bevestigen dat het niet geloofwaardig is om dit element van zijn asielrelaas te hebben vergeten, is een zuiver subjectieve beoordeling van het CGVS. Daarentegen, bestaat er niet zoiets als « geregistreerde taxi's » in Irak. Dit heeft, sinds het begin twijfel gezaaid in de geloofwaardigheid van het verhaal van beide broers. Daardoor hebben zij weinig overtuigende antwoorden gegeven aan het CGVS.

In dit geval, gaat het wel degelijk over 2 eigen voertuigen die gebruikt zijn als transportmiddel om terug naar hun wijs (Risalat) terug te keren.

➔ *Vierde grief : Met betrekking tot het feit dat verzoeker met een pistool wordt opgehouden of niet*

Verzoeker herinnert zich niet of hij met een pistool opgehouden was of niet, toen hij binnen « husseyiniya » aan kwam. Aan de andere kant, is er geen twijfel mogelijk dat de mannen gewapend waren. In sommige omstandigheden kan het verschil gering zijn tussen "een wapen rechtstreeks op iemand richten" en "iemand laten zien dat je gewapend bent"; en in veel gevallen is de symboliek hetzelfde. Dat veroorzaakte verwarring. Dit verandert niets aan het feit dat de aanvallen hebben dezelfde namiddag plaats gevonden. Beide broers werden verkracht.. Daarna zijn de twee broers « vrijgelaten », met bedreig van dook in geval van terugkeer in de buurt. Zodanig werd verzoeker en zijn broer, legitieme erfgenamen van het gekrakte huis, afgeschrikt om de sjitische militie opnieuw te komen vervelen.

➔ *Vijfde grief: Actualiteit van de aanleidingen van de vrees (beslissing p.4-5).*

De Commissaris-generaal verwijt verzoeker dat zijn vrees van vervolging verbonden met de bomontploffing en de mislukte poging om uw zus te ontvoeren van 2006, niet meer actueel is.

Het dient de worden vastgesteld, dat zijn vrees vloeit voort uit wat in de vierde grief wordt aangetoond, en die onbeschrijflijk psychologisch lijden veroorzaakt. Verzoeker probeerde zelfmoord te plegen omdat het trauma zo moeilijk te verdragen was.

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris-generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is, en verwijst naar de middelen supra.

De beslissing leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften volgende stukken toe:

- stuk 2: EASO Country of Origin Report Iraq: Targeting of individuals, maart 2019, 1.15 People with Sunni names, p.87;
- stuk 3: The Guardian, "Suicide attack in Baghdad kills at least 38", 15/01/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jan/15/suicide-attack-baghdad>,
- stuk 4: Le Point, "Irak: cinq morts dans un attentat-suicide à Bagdad"- AFP, 24/05/2018, <http://www.lepoint.fr/monde/irak-cinq-morts-dans-un-attentat-suicide-a-bagdad-24-05-2018-22209974.php>
- stuk 5 : Al Jazeera, "At least four killed in Baghdad suicide bombing", 24 may 2018, <https://www.aljazeera.com/news/2018/05/killed-baghdad-suicide-bombing-180524064716499.html>,
- stuk 6: Xinhua, "Six wounded in bomb attack in Iraq's Baghdad", 19/02/2018, http://www.xinhuanet.com/english/2018-02/19/c_136984115.htm

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Voor wat betreft een samenvatting van verzoekers' vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

2.4.3. Verzoekers hebben ter staving van hun beschermingsverzoeken verschillende documenten voorgelegd.

In hun verzoekschriften stellen verzoekers dat deze verschillende bewijsstukken samen een sterk begin van bewijs vormen van de realiteit van hun verklaringen.

Verzoekers laten echter na om in te gaan op de concrete beoordeling door de commissaris-generaal van de voorgelegde documenten. Zo overweegt de commissaris-generaal dat:

- de voorgelegde identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en paspoorten louter persoonsgegevens bevatten die op heden niet worden betwist;
- aan de voorgelegde foto's die in het ziekenhuis zouden zijn genomen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien dergelijk beeldmateriaal perfect te ensceneren is; verder kan uit de voorgelegde foto's niet afgeleid worden wat de omstandigheden zijn geweest waarin eventuele verwondingen werden opgelopen;
- aan de voorgelegde originele rapporten van de politie en het ziekenhuis enkel relatieve bewijswaarde kan worden gehecht omdat uit beschikbare landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat, gezien de hoge graad van corruptie inzake Iraakse documenten, dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn;
- de voorgelegde originele UNHCR-documenten geen reden vormen om verzoekers *ipso facto* en zonder enig individueel onderzoek te erkennen omdat het CGVS elke asielaanvraag op individuele basis moet onderzoeken, en hierbij rekening dient te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het feit dat verzoekers de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt geenszins in dat het CGVS verplicht is om verzoekers deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen;
- de Syrische schooldocumenten zijn een bewijs dat verzoekers effectief in Syrië hebben verbleven en dat zij aldaar scholing hebben genoten, hetgeen op heden niet wordt betwist.
- de attesten die in het kader van een opleiding culturele oriëntatie werden afgeleverd, tonen enkel aan dat verzoekers in Turkije (met succes) hebben deelgenomen aan een opleiding die moet bijdragen aan een vestiging in de Verenigde Staten;
- het identiteitsdocument en de reistoestemming van verzoekers' zus bevat geen gegevens over de basis waarop hun zus, in tegenstelling tot verzoekers, naar de Verenigde Staten kon gaan. Het gegeven dat hun zus naar de Verenigde Staten ging, vormt aldus geenszins een bewijs voor de asielmotieven die verzoekers zelf hebben ingeroepen;
- de foto uit de bladzijde van een paspoort vermeldt enkel het overlijden van verzoekers' vader; dat hun vader in 2007 een natuurlijke dood stierf, wordt niet in twijfel getrokken.

Gelet op de terechte overwegingen van de commissaris-generaal, die door verzoekers niet *in concreto* worden betwist of weerlegd, stelt de Raad vast dat inhoud van de voormelde documenten op zich niet kan overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien is de bewijswaarde van een aantal van deze documenten, zoals hierboven uiteengezet, zeer gering.

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad besluiten dat deze documenten in deze stand van zaken derhalve niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat aan verzoekers' verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

2.4.5. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat het volkomen onlogisch en dus onaannemelijk is dat eerste en derde verzoekers, twee jonge soennieten, in 2013 amper enkele dagen na hun terugkeer in Irak zouden zijn teruggegaan om hun ouderlijke woning op te eisen zonder te informeren naar de situatie in de wijk Risalat.

Tweede verzoekster, de moeder, verklaarde immers dat zij en haar gezin de wijk Risalat in Bagdad, waar zij toen woonden, in 2006 zijn ontvlucht omwille van het sektarisch geweld. Daardoor

transformeerde de wijk Risalat van een gemengde wijk naar een sjiiitische wijk (gehoorverslag moeder, p. 5-6). Tevens verklaarde zij dat haar gezin zelf met sektarisch geweld werd geconfronteerd door een bembom nabij hun woning en een mislukte ontvoeringspoging op verzoekers' zus (*Ibid.*, p. 9-12). Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat eerste en derde verzoekers geen kennis hadden van deze gebeurtenissen die in 2006 plaatsvonden.

Het vage en loutere betoog dat eerste en derde verzoekers in 2013 adolescenten waren, zorgeloos en roekeloos, dat het huis grote emotionele waarde had en dat zij buiten het medeweten van hun moeder hebben gehandeld, kan deze vaststelling niet vergoelijken noch in een ander daglicht stellen. In het licht van de hierboven vermelde gebeurtenissen in 2006 kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat eerste en derde verzoekers, ook al waren ze in 2013 respectievelijk 17 en 13 jaar oud, zich welbewust waren van de veiligheidsrisico's in Bagdad zodat enige roekeloosheid en zorgeloosheid in hun hoofde niet aannemelijk wordt gemaakt. Het is dan ook weinig logisch dat eerste en derde verzoekers zich niet eerst zouden hebben geïnformeerd bij hun familie over de personen die de woning huren en over de situatie in de wijk. De commissaris-generaal merkt terecht op dat er verschillende voor de hand liggende aanknopingspunten waren om naar de situatie ter plekke te informeren. Zo verklaarde eerste verzoeker dat hij twee zussen heeft in Bagdad, zijn grootmoeder en oom langs moederskant wonen in Radwaniya te Bagdad en twee ooms langs vaderskant wonen ook in Bagdad alsook een tante langs vaderskant en haar man (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 7, 9-11). Verder stelt de Raad vast dat het betoog dat de broers buiten het medeweten van hun moeder hebben gehandeld, in strijd is met de inhoud van de voorgelegde politiedocumenten. Verzoekers legden immers een document voor van 10 februari 2013 waaruit blijkt dat tweede verzoekster aangifte deed van de verdwijning van haar zonen en verklaarde dat ze op weg waren naar Risalat om de staat van hun huis te bekijken. Uit dit document blijkt dat tweede verzoekster wel op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat haar zonen zich naar Risalat hadden begeven.

2.4.6. Ten tweede, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de verklaringen van verzoekers over A. A. en de eventuele verhuur van de ouderlijke woning aan deze persoon, -een essentieel element van het vluchtrelaas-, niet overtuigend zijn.

Zo stelt de Raad vast dat eerste en derde verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over A. A. en zijn lidmaatschap van Jeich Al Mahdi. De commissaris-generaal merkt terecht op dat zowel eerste en derde verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat A. A. lid was van de Jeich Al Mahdi (CGVS-vragenlijst eerste verzoeker, 3.4 en 3.5; CGVS-vragenlijst derde verzoeker, 3.4), terwijl zij tijdens hun gehoren bij het CGVS dan weer geen melding meer maakten van deze militie en bovendien, wanneer uitdrukkelijk gevraagd, stelden niet te weten tot welke militie A. A. zou behoren (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 25; gehoorverslag derde verzoeker, p. 18). Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat tweede verzoekster zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft verklaard dat Jeich Al Mahdi de reden is waarom een terugkeer niet meer mogelijk is en dat A. A. een leider was van het Mahdi-leger (CGVS vragenlijst moeder, 3.4 en 3.5; gehoorverslag moeder, p.16).

Eerste verzoeker zou na de voorgehouden seksuele agressie van zijn moeder te weten zijn gekomen dat A. A. eigenlijk S. S. heette en dat hij werkte als leider bij de milities. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad evenwel vast dat eerste verzoeker niet kan vertellen hoe zijn moeder dit te weten is gekomen en op de vraag of zijn ouders wisten wie A. A. was vooraleer zij naar Syrië vertrokken, on eerste verzoeker evenmin antwoord geven (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 25). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het terechte standpunt dat gezien de ingrijpende gebeurtenissen die eerste en derde verzoekers zouden hebben ondergaan en gelet op de concrete vervolger, er redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich zouden hebben geïnformeerd over deze persoon, de historiek en hoe hun moeder kennis had genomen van deze persoon. Dat eerste verzoeker naliet meer informatie te verkrijgen over elementen die deel uitmaken van de kern van zijn vluchtrelaas, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

Verder heeft tweede verzoekster herhaaldelijk verklaard dat zij niet wist wanneer zij kennis nam van het feit dat A. A. zich in de ouderlijke woning had gevestigd. Dit is weinig overtuigend omdat tweede verzoekster ook stelt dat zij reeds bij haar aankomst in Syrië kennis had van A. A. en zijn banden met de militie, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat het moment waarop tweede verzoekster wist dat A. A. de woning had ingenomen, haar bijgebleven moet zijn (gehoorverslag moeder, p. 6-17). Dat tweede verzoekster niet eenduidig kan vertellen wanneer zij kennis nam van het feit dat A. A. zich in de woning had gevestigd en zelfs niet weet of zij op dat moment al dan niet in Syrië was, is weinig aannemelijk.

Met betrekking tot de verhuur van de woning, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat eerste verzoeker niet op de hoogte was van dergelijke zaken, terwijl derde verzoeker wel op de hoogte was van de verhuur maar daarover volatiele en tegenstrijdige verklaringen aflegde waarbij hij enerzijds verklaarde dat er nooit huur werd betaald en dan weer verklaarde dat de man van de tante huurde inde en dat A. A. deze soms wel en soms niet betaalde (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 30 vs. CGVS-vragenlijst derde verzoeker, 3.5 en gehoorverslag derde verzoeker, p. 15). Daarnaast blijkt dat tweede verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde, waarbij zij enerzijds toegaf dat er sprake was van een huurprijs en anderzijds stelde dat A. A. nooit huur heeft betaald om in de woning te verblijven (gehoorverslag moeder, p. 19-21). Gevraagd waarom haar zonen niet wisten waarom er geen huur werd betaald, verklaarde tweede verzoekster dat het voor hen niet makkelijk was om hulp te krijgen van de man van hun tante en dat zij ergere problemen hebben die zij niet groter wilde maken (gehoorverslag moeder, p. 20-21). De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze uitleg weinig overtuigend is. A. A. en de ingebruikname van de ouderlijke woning vormen immers de kern van het vluchtrelaas, hij zou immers de reden zijn geweest van hun problemen, lag aan de basis van het voorgehouden seksueel geweld en zou de oorzaak zijn geweest waarom verzoekers Irak hebben verlaten. In deze context is het weinig aannemelijk dat moeilijk aanvaardbare hulp de reden zou zijn waarom tweede verzoekster niet de waarheid aan haar zonen kon vertellen over het niet betaalde huurgeld. Voormelde divergerende, veranderlijke en onderling strijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Het loutere betoog dat deze gebeurtenissen al 7 jaar geleden hebben plaatsgevonden (in wezen 6 jaar), kan de tegenstrijdige en volatiele verklaringen van eerste en derde verzoekers niet verschonen. Verzoekers waren in 2013 reeds 17 en 13 jaar oud en bovendien behoren deze gebeurtenissen tot de kern van hun vluchtrelaas zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat zij hierover coherente, eenduidige en aannemelijke verklaringen kunnen afleggen, *quod non*. Verder blijkt uit wat hierboven wordt besproken, dat de commissaris-generaal de beschermingsverzoeken van verzoekers als een geheel heeft beschouwd, waarbij hij de verschillende verklaringen naast elkaar heeft gelegd en vergeleken. Verzoekers betogen dat tweede verzoekster een aanvaardbare verklaring heeft afgelegd waardoor hun getuigenis plausibel blijft, zonder evenwel deze 'aanvaardbare verklaring' nader toe te lichten, en houden voor dat tweede verzoekster alle informatie over A. A. ontving via haar schoonbroer. Hiermee weerleggen verzoekers evenwel niet dat tweede verzoekster eveneens tegenstrijdige, vage en veranderlijke verklaringen heeft afgelegd, noch slagen zij met dit summier betoog de verklaringen in een ander daglicht te stellen. Tenslotte herhalen verzoekers dat er nooit huur werd betaald maar dat dit door hun oom langs vaders kant als excuus werd gebruikt zodat hun moeder financiële bijstand zou aanvaarden en dat zij haar zonen probeerde deze zorgen te besparen. Hiermee doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat in de aangegeven context dit de reden zou zijn waarom tweede verzoekster niet de waarheid vertelde aan haar zonen over het niet betaalde huurgeld.

2.4.7. Bijkomend oordeelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, dat verdere vaagheden, oppervlakkige verklaringen en bij wijlen gebrekkige logica, de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten op losse schroeven zet.

Zo verklaarde eerste verzoeker dat hij en zijn broer verschillende auto's moesten gebruiken om tot bij de ouderlijke woning te geraken (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 18). Derde verzoeker wist daarentegen niets meer te vertellen over de rit naar de ouderlijke woning (gehoorverslag derde verzoeker, 12-13). Het betoog in de verzoekschriften dat er enkel een tegenstrijdigheid zou zijn in de verklaringen van de broers over het gebruikte vervoersmiddel, dat er niet zoiets bestaat als 'geregistreerde taxi's' in Irak en dat wel degelijk twee eigen voertuigen zijn gebruikt, mist feitelijke grondslag en gaat geheel voorbij aan de vaststelling dat derde verzoeker niet wist te vertellen over de rit naar de ouderlijke woning. Aangezien, volgens hun verklaringen, verzoekers nog maar net terug in Irak waren en zij slechts één keer terugkeerden naar de ouderlijke woning, mag redelijkerwijze worden verwacht dat derde verzoeker nog zou weten met welk vervoersmiddel hij erheen ging en of hij meerdere voertuigen diende te gebruiken.

Voorts stelt de commissaris-generaal vast:

“Doorheen de onderhouden bleek voorts dat zowel u als uw broer niet verder kwamen dan oppervlakkige en simplistische beschrijvingen van de verschillende personen en plaatsen die deel uitmaakten van jullie relaas: Abu Abas en diens vrouw, de personen die A.(...) A.(...) hebben geholpen in de husseiniya, de persoon die jullie terugbracht naar de woning van jullie grootmoeder, de ruimte

waarin jullie werden opgesloten. Zelfs wanneer duidelijk werd gemaakt dat het (gevoelsmatige) details mochten zijn, de kleuren van de kledij, bepaalde fysieke kenmerken die zijn bijgebleven, bleven de verklaringen telkens onaannemelijk vaag en oppervlakkig en getuigden ze niet van een doorleefd relaas (o.m. CGVS Mohammed p. 18, 22, 23, 24 en CGVS S.(...) p. 13, 16, 17, 18). Enkele frappante passages eisen evenwel in het bijzonder de aandacht op. Zo stelde u dat jullie zich niet kenbaar maakten aan de vrouw van Abu Abas en dat jullie evenmin duidelijk hadden gemaakt dat jullie de eigenaars waren van de woning waarin zij zich bevond (CGVS M.(...) p. 19). In die optiek kan reeds worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat, zoals u te kennen gaf, de vrouw van A.(...) A.(...) zomaar aan twee wildvreemden vertelde waar haar man was zonder zelf ook maar één vraag te stellen (bv. over jullie identiteit of de reden van jullie toenadering) (CGVS M.(...) p. 19). Bovendien contrasteren uw verklaringen met hetgeen S.(...) heeft verklaard. Gevraagd of jullie zich kenbaar maakten aan de vrouw stelde uw broer: "Ja. Ik denk van wel." Gevraagd naar wat jullie juist hebben gezegd repliceerde uw broer: "We hebben tegen haar gezegd dat wij de eigenaars zijn van het huis. Dan hebben we gezegd we willen met A.(...) A.(...) praten. Ze zei dat hij niet aanwezig is. Hij is in husseiniya." (CGVS S.(...) p. 14) Wanneer S.(...) met uw verklaring als zouden jullie niet verteld hebben dat jullie de eigenaars van het gebouw waren geconfronteerd werden kwam hij niet verder dan te stellen dat hij dit niet weet. Dergelijke vaststellingen zijn opvallend en doen verder vraagtekens rijzen bij jullie geloofwaardigheid ter zake.

Daarnaast verklaarde u op een gegeven moment: "[...] ik zag op zijn heup kon je een stuk zien van zijn pistool. En hij heeft hem ook tegen ons gezet. Maar hoe het er uit ziet herinner ik me niet meer." Vervolgens werd u gevraagd: "Heeft hij pistool ooit tegen jullie gezet of op jullie gericht wanneer jullie nog niet geblinddoekt waren?" U gaf hierop aan: "Ik kan me niet herinneren." U stelde dat u dit niet herinnerde omwille van wat er met u is gebeurd (CGVS M.(...) p. 24). Evenwel kan worden verwacht dat wanneer er effectief een pistool tegen u wordt gezet of op u wordt gericht en u nog niet geblinddoekt bent dat u zich dit wel zou herinneren, zelfs indien de gebeurtenissen die u inroept worden aangenomen (quod non). Bovendien zou uit de verklaringen van uw broer moeten blijken dat er effectief een pistool op jullie werd gericht vooraleer jullie werden geblinddoekt (CGVS S.(...) p. 18). Dat u dit niet zou herinneren is geenszins aannemelijk en ligt in lijn met de andere vaststellingen die op een gebrekkige geloofwaardigheid wijzen.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat zowel u, uw broer als uw moeder jullie vertrek naar jullie voormalige woning in de namiddag situeren. U verklaarde dat u en uw broer vanaf ongeveer vier uur in de namiddag in de ruimte verbleven waar de seksuele agressie zou hebben plaatsgevonden (CGVS M.(...) p. 26). Gevraagd wanneer jullie precies naar jullie vroegere woning zijn gegaan repliceerde uw broer: "In de namiddag. Ik kan me niet herinneren. Late namiddag. Of middag." (CGVS S.(...) p. 11) Uw moeder antwoordde op de vraag hoe lang jullie bij A.(...) A.(...) waren geweest: "Dus in namiddag ze zijn gegaan. Na twaalf uur 's nachts teruggekomen." (CGVS H.(...) p. 19) Dat jullie pas 's middags of in de namiddag naar jullie vroegere woning zouden zijn geweest is evenwel niet in overeenstemming met de documenten die door jullie werden voorgelegd. Op de dag van de vervolgingsfeiten ging uw moeder jullie verdwijning melden bij een politiekantoor. Daar zou uw moeder het volgende hebben verklaard: "Ze waren onderweg naar wijk al-Baya – Resalah, omstreeks 09 uur 's morgens, om de staat van hun huis te bekijken. Tot nu toe is 12 uur gepasseerd en ze zijn nog niet teruggekomen. En het GSM toestel van M.(...) is afgezet." Zodoende blijkt dat jullie verklaringen andermaal niet coherent zijn. In het bijzonder uw moeders verklaring dat jullie in de namiddag naar A.(...) A.(...) zouden zijn geweest mag in deze worden onderstreept daar zij zelf die dag de melding zou hebben gemaakt van een vertrek om negen uur 's morgens."

Door vaagweg te stellen dat de vastgestelde inconsistenties oppervlakkig, te vergezocht en onvoldoende zijn, gaan verzoekers voorbij aan het feit dat deze vaststellingen betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas en brengen zij geenszins concrete elementen en argumenten die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen, verklaren of weerleggen. Het weinig ernstige betoog dat in sommige omstandigheden het verschil tussen een wapen rechtstreeks richten op iemand, enerzijds, en iemand laten zien dat je gewapend bent, anderzijds, gering is en de symboliek hetzelfde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat wanneer er effectief een pistool tegen eerste verzoeker wordt gezet of gericht, hij zich nog wel zou kunnen herinneren of hij al dan niet geblinddoekt was.

2.4.8. De Raad besluit, na lezing van het administratief dossier, dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking de verklaringen van verzoekers, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven

van de bestreden beslissingen, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en ook pertinent en correct zijn.

Verzoekers slagen er niet om de vaststellingen van de verwerende partij aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Verzoekers komen in hun verzoekschriften niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het afleggen van post-factum verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij.

De documenten die werden voorgelegd bij het CGVS en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen

Bijgevolg acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers' vluchtrelaas – het geheel aan documenten, de verklaringen en de landeninformatie in acht genomen – niet geloofwaardig.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in het betoog dat de verkrachting en het fysiek geweld door de commissaris-generaal niet worden betwist en dus als vaststaand moeten worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissingen volgt immers duidelijk dat aangezien aan het vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht, ook aan de voorgehouden verkrachting geen geloof kan worden gehecht noch aan de voorgehouden vrees van tweede verzoekster voor vervolging wegens schending van de eer door eigen familieleden, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelt. Overigens merkt de commissaris-generaal nog pertinent op: *“Volledigheidshalve kan ter zake nog worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot uw broer en moeder, stelt dat er behalve u, uw broer en uw moeder niemand op de hoogte is van wat er precies zou zijn gebeurd (CGVS M.(...) p. 28). Indien jullie effectief een eerdergerelateerde problematiek vrezen vanwege de familie kan worden verwacht dat jullie op enigszins gelijklopende wijze op de hoogte zouden zijn van wie er intussen al dan niet kennis heeft genomen van de gebeurtenissen. Dat dit niet het geval bleek te zijn werkt dan ook verder negatief in op jullie geloofwaardigheid.”* Verzoekers laten dit motief ongemoeid. Waar eerste verzoeker nog stelt dat hij probeerde zelfmoord te plegen omdat het trauma zo moeilijk te verdragen was en het bestaan van een onbeschrijfelijk psychisch lijden, is dit niet meer dan een loutere bewering die geenszins wordt gestaafd met een begin van bewijs.

De bevindingen van de commissaris-generaal blijven dan ook overeind en worden integraal overgenomen door de Raad.

2.4.9. Verzoekers vrezen ook vervolging omwille van hun geloofsovertuiging, hun soennitische achternaam en het behoren tot de soennitische gemeenschap in Bagdad. De Raad merkt op dat uit de door de partijen voorgelegde landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiietische milities, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoekers louter door hun geloofsstrekking dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun soennitische geloofsovertuiging dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hier in gebreke. Verder heeft de commissaris-generaal als volgt gemotiveerd: *“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de mislukte poging om uw zus te ontvoeren in 2006 en de bomontploffing nabij jullie woning in Risalat niet kunnen doen besluiten tot het bestaan van een actuele vervolgingsvrees in jullie hoofde, ondanks dat zij zonder twijfel een diepe indruk op u en uw gezin hebben nagelaten. Vooreerst deden deze ingeroepen feiten zich intussen reeds dertien jaar geleden voor, waardoor bezwaarlijk kan besloten worden tot een actuele geïndividualiseerde vrees. Bovendien was er toen sprake van een andere context waarbij het sektarisch geweld op zijn hoogtepunt was. Een situatie die op heden niet langer actueel is. Uit jullie verklaringen kan ook nergens blijken dat jullie meer dan andere soennieten gevisieerd werden of waarom jullie bij een actuele terugkeer naar Bagdad meer dan andere soennieten een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. Twee zussen van u, een oom en grootmoeder langs moeders kant en twee ooms langs vaders kant zijn bovendien allen nog in Bagdad gevestigd op heden.*

U noch uw boer noch uw moeder maakten er melding van dat zij op heden met persoonlijke problemen zouden kampen. Bovendien kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat jullie stamnaam, Jubur, geenszins een controversiële stamnaam is. Immers, een kwart tot een derde van de Juburs hangen het shia-geloof aan en de stam staat er ook voor bekend om samen met de Iraakse gewapende troepen te hebben gevochten tegen ISIL. Wat er ook van zij, dat jullie in het verleden binnen een wijk die toen op gewelddadige manier een transitie doormaakte naar een shia-wijk zelf ook te maken kregen met de problemen van toen, kan niet doen besluiten dat jullie op vandaag geïmagineerd zouden worden of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in Bagdad." De Raad stelt vast dat verzoekers deze bevindingen geheel ongemoeid laten. Deze bevindingen vinden steun in de administratieve dossiers, zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen. Stuk 2 bij de verzoekschriften laat dan ook niet toe anders te besluiten. Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen dat verzoekers heden louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn, dreigen te worden vervolgd in Bagdad.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Wat betreft de gebeurtenissen in 2006 wijst de commissaris-generaal er terecht op dat deze feiten "*zich intussen reeds dertien jaar geleden voor[deden], waardoor bezwaarlijk kan besloten worden tot een actuele geïndividualiseerde vrees. Bovendien was er toen sprake van een andere context waarbij het sektarisch geweld op zijn hoogtepunt was. Een situatie die op heden niet langer actueel is.*" Verder werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden en zijn er voorts geen concrete aanwijzingen dat verzoekers heden louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn, dreigen te worden vervolgd in Bagdad. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

2.4.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komen verzoekers niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zij kunnen zich bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, dient, gelet op de verklaringen van verzoekers over hun regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld, wat verzoekers niet betwisten.

In de bestreden beslissingen wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad verre van optimaal is en dat er nog burgerslachtoffers vallen, maar op basis van het EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019, besluit de commissaris-generaal als volgt:

"Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft,. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is."

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen noch kunnen zij een ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal, die gebaseerd is op een EASO-rapport van maart 2019.

De landeninformatie die verzoekers aanhalen (stukken 3 tot 6 bij de verzoekschriften), ligt ofwel in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, of is inmiddels achterhaald. Verzoekers tonen niet aan dat analyse van de commissaris-generaal niet correct zou zijn of dat hij uit deze landeninformatie verkeerde of onterechte conclusies zou hebben getrokken. Waar verzoekers nog hun ongenoegen uiten over bepaalde arresten van de Raad inzake Bagdad, kan nergens in de bestreden beslissingen enige verwijzing naar deze arresten worden gelezen die bovendien reeds dateren van 2015 en 2016.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in hun hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekers niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

2.5.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. MAES